WAHAB OSMAN

lwn.

PP

MAHKAMAH TINGGI MALAYA, KUALA TERENGGANU
NIK HASHIM H
[RAYUAN JENAYAH NO: 42-05-2001]
12 DISEMBER 2002

UNDANG-UNDANG JENAYAH: *Kanun Keseksaan - Seksyen 366 - Melarikan perempuan untuk dikahwini tanpa kerelaannya - Unsur-unsur kesalahan - Pembuktian - Sama ada dibuktikan di luar keraguan munasabah - Hukuman - Hukuman lima tahun penjara - Sama ada setimpal - Kanun Keseksaan, s. 366 - Kanun Prosedur Jenayah, ss. 173(j)(iii), 294(1), 422 - Akta Kanun Prosedur Jenayah (Pindaan) 1997, s. 4*

Ini adalah rayuan terhadap keputusan Mahkamah Sesyen yang mensabitkan perayu dengan kesalahan di bawah s. 366 Kanun Keseksaan ('Kanun'), sekaligus menjatuhkan hukuman lima tahun penjara ke atasnya. Fakta menunjukkan bahawa pada waktu material, iaitu pada 1 November 1995, perayu telah menculik SP12, seorang perempuan, di Chendering, Kuala Terengganu dan membawanya lari ke suatu tempat yang bernama Sungai Tong dengan sebuah kereta. Semasa dalam perjalanan ke Sungai Tong tersebut, perayu telah mengugut SP12, antara lain untuk membunuh SP12 sekiranya beliau enggan mengikut kehendak perayu untuk berkahwin dengannya. SP12 bagaimanapun bertegas tidak mahu berkahwin dengan perayu. Perayu mengulangi ugutan yang serupa semasa perayu dikurung di sebuah rumah di Sungai Tong, di mana SP12 sekali lagi menolak untuk berkahwin dengan perayu. Di hadapan yang arif hakim rayuan, persoalan penting yang timbul ialah sama ada, dalam halkeadaan yang wujud, pendakwaan telah membuktikan intipati kesalahan s. 366 Kanun, dan jika begitu, sama ada hukuman lima tahun penjara adalah setimpal dan wajar bagi kesalahan tersebut.

Diputuskan:

[1] Bagi kesalahan di bawah s. 366 Kanun, perlu dibuktikan dua unsur, iaitu: (i) perayu telah melarikan SP12, seorang perempuan; dan (ii) perbuatan melarikan mestilah dengan niat supaya SP12 dipaksa atau dengan mengetahui bahawa dia mungkin akan dipaksa berkahwin dengan perayu bertentangan dengan kemahuannya. (ms 200 c-d)

[1a] Niat perayu adalah elemen penting bagi menentukan kesalahan di bawah s. 366 Kanun. Niat adalah suatu perkara inferens daripada halkeadaan kes dan kelakuan kemudian perayu selepas perbuatan melarikan itu berlaku. (ms 200 e)

[2] Kata-kata "Aku hendak bunuh mu kalau tak ikut aku", "Mu kahwin dengan aku" serta "Aku hendak bunuh mu kalau tak mahu kahwin dengan aku" yang diluah oleh perayu, dan jawapan "siapa hendak ke mu" oleh SP12, menunjukkan bahawa perayu sememangnya ingin berkahwin dengan SP12 dan berniat untuk melakukannya secara paksa bertentangan dengan kemahuan SP12. Soal tiadanya persiapan untuk berkahwin tidak penting dalam menentukan niat perayu. (ms 201 d-e & 202 b-c)

[3] Perayu telah menggunakan kekerasan terhadap SP12 dan perbuatan ganasnya telah menjatuhkan maruah dan merosakkan nama baik SP12 dan keluarga SP12. Dalam halkeadaan kes, hukuman lima tahun penjara adalah berpatutan dan tidak terlampau berat mengambilkira kepentingan awam dan jenis kesalahan yang dilakukan. Hakim bicara jelas tidak silap dan telah mengarahkan dirinya kepada isu-isu di hadapannya dengan betul dalam mensabitkan perayu. Begitu juga beliau tidak silap dari segi prinsipnya apabila menjatuhkan hukuman. (ms 203 a-d)

Per curiam

[1] Diperhatikan bahawa perayu di sini adalah saksi pembela yang ke enam di mana beliau memberi keterangan pembelaannya hanya selepas lima orang saksinya memberi keterangan. Amalan ini adalah suatu luar aturan dan bertentangan dengan peruntukan s. 173(j)(iii) Kanun. Ini kerana ia memberi manfaat kepada perayu mendengar terlebih dahulu keterangan saksi-saksinya dan seterusnya memberikannya peluang untuk membentuk pembelaan yang selari dengan keterangan saksi-saksi tersebut. (ms 203 f & 204 b)

[Rayuan ditolak. Sabitan dan hukuman dikekalkan.]

Kes-kes yang dirujuk:
Arulpragasan Sandaraju v. PP [1996] 4 CLJ 597 ***(dirujuk)***
Bhandulananda Jayatilake v. PP [1982] 1 MLJ 83 ***(diikuti)***
Dalip Bhagwan Singh v. PP [1997] 4 CLJ 645 ***(dirujuk)***
Sam Hong Choy v. PP [2000] 1 CLJ 105 ***(dirujuk)***
Yan Wing Lee v. PP [1994] 2 CLJ 453 ***(dirujuk)***

Perundangan yang dirujuk:
Criminal Procedure Code (Amendment) Act 1997, s. 4
Criminal Procedure Code, ss. 173(j)(iii), 294(1), 422
Penal Code, s. 366

Sumber lain yang dirujuk:
Ratanlal & Dhirajlal's Law of Crimes, 2002, 25th edn, p 1805

Bagi pihak perayu - Ahmad Rushdi Omar; T/n Rushdi, Yusop & Partners
Bagi pihak PP - Othman Abdullah; TPR

Dilaporkan Oleh WA Sharif

PENGHAKIMAN

Nik Hashim H:
Perayu, 42 tahun, seorang peniaga, telah didapati bersalah dan disabitkan oleh Mahkamah Sesyen, Kuala Terengganu pada 9 Julai 2001 atas kesalahan pada 1 November 1995 jam 7.30 pagi telah melarikan Junaidah bte Harun, seorang perempuan (SP12), 19 tahun, pekerja kilang, dengan niat memaksa perempuan tersebut berkahwin dengan perayu di bawah s. 366 Kanun Keseksaan (KK) dan telah dihukum penjara selama lima tahun. Perayu telah merayu terhadap sabitan dan hukuman, dan pada 6 November 2002 selepas mendengar kedua belah pihak, saya telah tolak rayuannya, dan hukuman yang telah dijatuhkan dikekalkan.

Kes Pendakwaan
Pada 1 November 1995 jam 7.30 pagi sedang Rahmah bte Jusoh (SP1), Lanni Mohamad, Juliana Md Yusof (SP2) dan SP12 berjalan menuju ke tempat kerja di HASU Industries Sdn Bhd, Chendering, Kuala Terengganu, tiba-tiba datang sebuah kereta No. BCF 5689 dari arah belakang berhenti dekat mereka, dan kemudian keluar perayu (SD6) dan dengan bantuan rakan beliau, telah menarik SP12 masuk ke dalam kereta. SP12 telah meminta tolong tetapi rakan-rakan SP12 tidak dapat berbuat apa-apa kerana ketakutan. Semasa kejadian tarik menarik, sebelah selipar (P7) SP12 telah tertinggal di atas jalan. SP1 kemudiannya telah memaklumkan kepada supervisor mereka, SP3. Kemudian SP1 membuat laporan polis sebagaimana Chendering Report No. 577/95-(P1).

Semasa dalam perjalanan dalam kereta, perayu telah mengeluarkan kata-kata seperti berikut kepada SP12:

"Aku hendak bunuh mu kalau tak ikut aku." (ms 116)

"Aku hendak suruh emak ayah mu menangis."(ms 117)

"Mu kawin dengan aku." (ms 118)

SP12 jawab: "Siapa hendak ke mu."

Perayu tampar SP12 dan cekik leher SP12 sambil berkata:

"Hantu lubok hitam mengamuk" dan perayu ketawa.

Kereta yang membawa lari SP12 telah dipandu oleh Yusof bin Ismail (SD7). Selain perayu, ada dua orang lagi dalam kereta itu. Kereta itu telah dibawa ke Sungai long dan singgah di rumah Sapinah Alias (SP13). Di rumah itu perayu telah mengugut SP12 dengan kata-kata:

> Aku hendak bunuh mu, kalau mu tak mahu kahwin dengan aku. (ms 122)
>
> Dah ... mu mesti sanggup nikah dengan aku."
>
> SP12 jawab: "Tak emboh." (m.s. 170)

Semasa di rumah SP13, SP12 telah meminta pertolongan SP13 untuk memberitahu polis bahawa SP12 telah dilarikan oleh perayu. SP13 mendapat bantuan Mahdi Yusof (SP8) yang kemudiannya telah memberitahu pihak polis. Bertindak atas maklumat itu, ASP Abdul Rahman Jid (SP6) terus berkejar ke Sungai Tong dan menangkap perayu dan selamatkan SP12.

Perayu, SP12 dan kereta BCF 5689 telah dibawa ke Balai Polis Sungai Long di mana satu laporan Sungai Long Report 106/95-(P3) telah dibuat. SP12 dapat mengecam perayu dan rakan-rakannya dalam satu kawad cam.

Keputusan Mahkamah Sesyen Di Akhir Kes Pendakwaan

Kes ini telah dibicarakan oleh dua hakim Mahkamah Sesyen. Keseluruhan kes pendakwaan telah didengar oleh Tuan Zainal Azman bin Abdul Aziz sebelum bertukar ke Mahkamah Sesyen Kuantan. Di akhir kes pendakwaan beliau telah memutuskan bahawa pihak pendakwa telah berjaya mengwujudkan suatu kes tanpa keraguan yang munasabah terhadap perayu. Oleh itu, perayu telah diperintahkan membela diri. (ms. 10 rekod rayuan tambahan). Kes di peringkat pembelaan dan seterusnya telah diambilalih dan disambung bicara oleh Tuan Ahmad Zaidi bin Ibrahim, yang mendapati perayu bersalah dan menjatuhkan hukuman penjara ke atas perayu.

Kes Pembelaan

Dalam keterangannya, perayu telah menafikan dia telah menarik SP12 ke dalam keretanya dengan tujuan untuk memaksa SP12 berkahwin dengannya. Walau bagaimanapun, dia mengaku bahawa perjumpaan dia dengan SP12 di tepi jalan pada hari kejadian telah dirancang (m.s. 235). Perayu mengajak SP12 naik keretanya dan SP12 bersetuju. Tujuan perayu mengajak SP12 naik keretanya adalah untuk mendapatkan balik wangnya sebanyak RM3,000 dan kain baju adiknya yang belum dipulangkan oleh SP12. Menurut perayu, SP12 sememangnya bersetuju untuk berkahwin dengan beliau tetapi bapa SP12 (SP10) tidak restui.

Keputusan Mahkamah Sesyen Di Akhir Kes Pembelaan

Dalam alasan penghakiman di ms. 309 rekod, tuan hakim Mahkamah Sesyen berkata:

Berdasarkan keterangan secara keseluruhan, saya merumuskan bahawa tertuduh (perayu) sememangnya merancang dan melarikan mangsa (SP12) untuk tujuan mengahwini atau memaksa mangsa (SP12) berkahwin dengan beliau. Tindakan beliau adalah tindakan terdesak seorang "desperado" yang enggan menerima hakikat bahawa beliau hanya bertepuk sebelah tangan atau "syok sendiri" dan cinta beliau tidak dibalas.

Setelah meneliti keseluruhan keterangan yang dikemukakan oleh kedua-dua pihak, pendakwaan dan pembelaan, Mahkamah mendapati bahawa pihak pendakwaan telah membuktikan kes tanpa sebarang syak yang munasabah terhadap tertuduh (perayu) dan tertuduh telah gagal untuk menimbulkan sebarang syak yang munasabah terhadap kes pendakwaan tersebut. Dengan itu, tertuduh didapati bersalah dan disabitkan.

Setelah menimbang rayuan untuk meringankan hukuman, dan mengambilkira kepentingan awam, Mahkamah Sesyen telah menjatuhkan hukuman penjara selama tempoh lima tahun ke atas perayu berkuatkuasa dari tarikh hukuman iaitu pada 9 Julai 2001. Atas permohonan perayu, pelaksanaan hukuman telah dibenarkan ditangguh pada 11 Julai 2001.

Hujah Perayu Atas Sabitan

Peguambela bagi pihak perayu, antara lain, telah berhujah atas dua alasan utama iaitu:

(i) Tidak ada catatan oleh Hakim bicara dalam rekod rayuan akan pendapatnya di akhir kes pendakwaan sama ada beliau telah berpuashati bahawa pihak pendakwaan telah membuktikan kesnya pada tahap melampaui keraguan yang munasabah.

(ii) Pihak pendakwa telah gagal membukti bahawa SP12 telah dibawa lari oleh perayu dengan niat untuk memaksa SP12 berkahwin dengannya.

Hujah Pendakwa Atas Sabitan

Dalam jawapannya, timbalan pendakwa raya, telah berhujah bahawa isu (i) yang dibangkitkan di atas adalah tidak diplidkan dalam petisyen rayuan perayu dan oleh itu, isu itu harus ditolak dan memetik kes *Yan Wing Lee v. Public Prosecutor* [1994] 2 CLJ 453 bagi menyokong hujahnya.

Mengenai alasan (ii) iaitu, intipati kesalahan, timbalan pendakwa raya menegaskan bahawa sabitan perayu adalah betul kerana ia berdasarkan atas keterangan saksi-saksi yang telah diterima oleh hakim Mahkamah Sesyen. Dengan itu, beliau pohon supaya rayuan ditolak.

Keputusan

Mengenai dakwaan peguambela bahawa tidak ada catatan dalam rekod rayuan oleh hakim bicara akan pendapatnya di akhir kes pendakwaan, saya bersetuju dengan dakwaan itu, dan saya benarkan ia dihujahkan walaupun ia tidak

diplidkan dalam petisyen rayuan, kerana ia melibatkan kesahihan rekod. Namun demikian, saya telah menyemak nota perbicaraan asal hakim bicara dan saya dapati ada catatan dibuat di akhir kes pendakwaan. Pada 7 November 2000 keputusan telah disampaikan kepada perayu dan peguambelanya telah hadir semasa keputusan dibacakan. Sila lihat rekod rayuan (lapiran tambahan) ms. 9 dan 10. Pada hemat saya, ketinggalan catatan tersebut dalam rekod rayuan tidaklah memprejudiskan perayu dalam rayuannya mengakibatkan kegagalan keadilan.

Bagi kesalahan melarikan perempuan bagi memaksa dia berkahwin dengan mana-mana orang bertentangan dengan kemahuannya di bawah s. 366 KK, pihak pendakwa mesti membuktikan:

(i) Perayu telah melarikan SP12, seorang perempuan,

(ii) Perbuatan melarikan itu mestilah dengan niat supaya SP12 dipaksa atau dengan mengetahui mungkin bahawa dia akan dipaksa berkahwin dengan perayu bertentangan dengan kemahuannya.

Niat tertuduh seperti elemen (ii) di atas adalah penting bagi menentukan kesalahan di bawah s. 366 KK. Sekiranya niat tersebut dapat dibuktikan, maka kesalahan itu menjadi lengkap, sama ada atau tidak tertuduh berjaya mencapai maksudnya dan sama ada atau tidak dalam kejadian itu perempuan tersebut akhirnya bersetuju untuk berkahwin. Niat ialah suatu perkara inferens daripada hal keadaan kes dan kelakuan kemudian tertuduh selepas perbuatan melarikan itu berlaku. *Ratanlal & Dhirajlal's Law of Crimes*, 25th edn, 2002, di ms 1805 berkata:

> ... the intent of the accused is the vital question for determination in each case. Once the necessary intent of the accused is established the offence is complete, whether or not the accused succeeded in effecting his purpose, and whether or not in the event the woman consented to the marriage ... . Intention is a matter of inference from the circumstances of the case and the subsequent conduct of the accused after the abduction has taken place.

Kedua-dua elemen bagi kesalahan itu hendaklah dibuktikan dan oleh kerana kes ini berlaku pada tahun 1995, sebelum 31 Januari 1997, maka beban pembuktian pihak pendakwa di peringkat akhir kes pendakwaan ialah bukti yang melepasi keraguan yang munasabah. Dengan lain perkataan, sebelum perayu boleh dipanggil membela diri pihak pendakwa hendaklah membuktikan elemen-elemen tersebut ke tahap melampaui keraguan yang munasabah (sila lihat *Arulpragasan Sandaraju v. Public Prosecutor* [1996] 4 CLJ 597; *Dalip Bhagwan Singh v. Public Prosecutor* [1997] 4 CLJ 645; s. 4 Criminal Procedure Code (Amendment) Act 1997).

Persoalan sekarang ialah sama ada pihak pendakwa telah berjaya membuktikan kesemua element di atas terhadap perayu tanpa keraguan yang munasabah. Dalam hubungan ini, saya bersetuju dengan keputusan hakim Mahkamah Sesyen memanggil perayu bagi membela diri dan seterusnya mensabitkan perayu atas pertuduhan. Daripada keterangan yang ada, saya dapati sabitan adalah betul di sisi undang-undang.

Bagi element (i), walaupun tiada keterangan terus yang mengatakan SP12 ialah seorang perempuan, keterangan yang ada menunjukkkan dengan jelas bahawa SP12 ialah seorang perempuan. Nama beliau, Junaidah bte Harun adalah memadai bagi maksud ini. Lagi pun, jantina SP12 tidak dipertikaikan. Perayu telah melarikan SP12 dengan kereta dan kejadian ini telah diterangkan dengan cukup jelas oleh SP12 sendiri seperti terdapat di ms. 113 hingga 161 dan keterangannya disokong pula dengan keterangan saksi-saksi: SP1 di ms. 10, SP2 di ms. 25 dan SP13 di ms. 162 rekod.

Bagi elemen (ii), SP12 mengatakan perayu telah mengeluarkan kata-kata berikut semasa dia dibawa lari, dan SP12 ada menjawab:

> "Aku hendak bunuh mu kalau tak ikut aku." (m.s. 116)
>
> "Mu kawin dengan aku." (m.s. 118)
>
> SP12 jawab: "Siapa hendak ke mu." (m.s. 118)
>
> "Aku hendak bunuh mu, kalau mu tak mahu kahwin dengan aku." (m.s. 122)

SP13 dalam keterangannya telah menyokong keterangan SP12. SP12 ada membuat komplain kepada SP13 di rumah SP13 bahawa SP12 telah dibawa lari oleh perayu. Ini adalah keterangan SP13:

> Junaidah ada beritahu saya kenapa dia diculik – sebab "Wahab hendak kawin dengan dia (Junaidah). Junaidah kata lagi – minta selamatkan dia. (m.s. 164)

Semasa perayu dan SP12 berada di rumah SP13, SP13 ada mendengar perbualan antara perayu dengan SP12 seperti jawapan kepada soalan-soalan berikut:

> S: Ada dengar apa perbualan?
>
> J: Dengar ... "Dah" "mu mesti sanggup nikah dengan aku."
>
> Junaidah kata "tak amboh" dengar perkataan.
>
> "Mu mesti sanggup - nada apa?
>
> J: Paksa.

S: Kenapa?

J: Bunyi suara garang. (m.s. 170)

Kebenaran kes pendakwaan turut disokong oleh saksi perayu sendiri. Dalam keterangannya, SD7, pemandu kereta, memberitahu bahawa semasa di dalam kereta, dia telah mendengar perayu berkata kepada SP12: "Hari ini kalau kita terus ke Thailand untuk kahwin macam mana?" (m.s. 240). Jadi dalam hubungan ini, saya bersetuju dengan pendapat Hakim bicara bahawa perayu sememangnya inginkan berkahwin dengan SP12 adalah "overwhelming". Malangnya, keinginan perayu itu dibuat secara paksa, bertentangan dengan kemahuan SP12. Soal tiadanya persiapan untuk berkahwin seperti panggil jurunikah, tidak penting dalam proses menentukan niat perayu dalam kes ini, kerana perbuatan perayu terhadap SP12 sudah mencukupi bagi melengkapkan suatu kesalahan di bawah seksyen 366 KK, walaupun perayu tidak berjaya mencapai maksudnya untuk berkahwin dengan SP12. Perbuatan ganas perayu memperlihatkan niat jahat sebenar perayu terhadap SP12.

Pihak saya bersetuju dengan timbalan pendakwa raya bahawa adalah tidak munasabah bagi perayu membawa SP12 sampai ke rumah SP13 yang terletak jauh dari tempat kerja SP12 semata-mata untuk bertanya pasal wang atau baju. Pertanyaan sedemikian boleh dilakukan dan diselesaikan tanpa perlunya SP12 dibawa jauh dari tempat kejadian sehingga meninggalkan kerjanya.

Sabitan perayu adalah berdasarkan penemuan fakta dan kebolehpercayaan saksi-saksi. Mahkamah ini, bertindak sebagai mahkamah rayuan, akan was-was semasa mengganggu penemuan sedemikian memandangkan kebolehpercayaan seorang saksi adalah terutamanya suatu perkara untuk hakim bicara kecuali keputusan tersebut adalah dengan jelasnya silap dan bertentangan dengan kekuatan keterangan yang ada. (Sila lihat *Sam Hong Choy v. Public Prosecutor* [2000] 1 CLJ 105 CA). Dalam kes sekarang, hakim bicara tidak silap dalam keputusannya. Beliau telah mengarahkan dirinya kepada isu-isu di hadapannya dengan betul.

Hukuman

Tentang rayuan terhadap hukuman, saya merujuk kepada peringatan yang telah diberi oleh Mahkamah Persekutuan terdahulu dalam kes *Bhandulananda Jayatilake v. Public Prosecutor* [1982] 1 MLJ 83 di mana Raja Azlan Shah Ag LP (Baginda ketika itu) berkata:

> ... this court has said it again and again that it will not normally interfere with sentences, and the possibility or even the probability, that another court would have imposed a different sentence is not sufficient, *per se*, to warrant this court's interference.

Seksyen 366 KK menetapkan hukuman penjara selama tempoh yang boleh sampai sepuluh tahun, dan bolehlah juga dikenakan denda, jika sabitan. Perayu telah menggunakan kekerasan terhadap SP12, dan perbuatan ganasnya sudah tentu menjatuhkan maruah dan merosakkan nama baik SP12 dan keluarganya. Timbalan Pendakwa Raya mensifatkan "hanya mereka yang tidak mempunyai anak perempuan atau adik perempuan sahaja yang akan menyifatkan perbuatan perayu yang telah bertindak seperti lanun itu tidak terjumlah kepada perbuatan yang tidak menjatuhkan maruah." Selain itu, tingkahlaku perayu semasa memberi keterangan yang telah memberitahu mahkamah dia dan SP12 pernah berpeluk, dan soalan peguambela perayu semasa menyoal balas SP12 yang mendakwa SP12 telah tidur bersama perayu dan sama ada telah melakukan persetubuhan dengan perayu di rumah SD2 (m.s. 139) di mana kesemuanya itu tidak dapat dibuktikan oleh perayu adalah perbuatan atau usaha yang tidak henti-henti oleh perayu untuk menjatuhkan maruah SP12 dan keluarganya. Perbuatan seperti ini sudah tentu mewajarkan hakim bicara menjatuhkan hukuman lima tahun ke atas perayu. Demi keadilan semua pihak, termasuk perayu sendiri, hukuman tersebut adalah berpatutan dan tidak terlampau berat. Hakim bicara tidak silap dalam prinsip hukuman. Beliau telah mengambilkira kepentingan awam dan jenis kesalahan apabila menjatuhkan hukuman tersebut. Dalam kes ini, perayu telah melarikan SP12 dengan secara paksa dan 'mengurung' SP12 sehinggalah beliau berjaya diselamatkan. Oleh itu, hukuman jaminan untuk kelakuan baik di bawah s. 294(1) Kanun Prosedur Jenayah (Akta 593) (KPJ) seperti dipohon oleh perayu adalah amat tidak sesuai dengan fakta yang ada.

Seksyen 173(j)(iii) Kanun Posedur Jenayah

Dalam mendengar rayuan ini, saya perhatikan perayu telah memberi keterangan pembelaannya selepas lima orang saksinya, memberi keterangan. Dia menjadi saksi yang keenam, 'SD6' seperti di ms. 214. Pihak saya telah menyoal peguambela perayu mengapa perkara ini berlaku; jawabnya ialah untuk kesenangan saksi-saksi. Saya dapati amalan ini luar aturan dan bertentangan dengan peruntukan s. 173(j)(iii) KPJ yang memperuntukkan:

> When the accused is called upon to enter on his defence, he may produce his evidence and shall be allowed to recall and cross-examine any witness present in the court or its precincts:
>
> Provided that if the accused elects to be called as a witness, his evidence shall be taken **before** that of other witness for the defence:
>
> Provided further that any accused person who elects to be called as a witness may be cross-examined on behalf of any other accused person.
>
> (tekanan diberi)

Jadi, dengan peruntukan di atas itu, adalah jelas, bahawa jika tertuduh memilih untuk dipanggil sebagai seorang saksi, maka keterangannya hendaklah diambil terlebih dahulu daripada saksi-saksi lain pembela. Dalam kes ini, saya dapati kegagalan mematuhi s. 173(j)(iii), meski pun ia merupakan suatu luar aturan, ia tidaklah pula mendatangkan sebarang prejudis kepada perayu; malah ia telah memberi manfaat kepada perayu kerana dia telah dapat mendengar dan seterusnya berpeluang untuk membentuk pembelaannya selari dengan keterangan saksi-saksinya, dan cara ini mungkin tidak adil kepada pihak pendakwaan. Walau apa pun, luar aturan dalam giliran memberi keterangan oleh perayu dalam kes ini tidak mengakibatkan kegagalan keadilan dan membatalkan presiding. (Sila lihat s. 422 KPJ).

Oleh yang demikian, rayuan perayu ditolak. Sabitan dan hukuman dikekalkan.